

[Else Grøgersen.]

krav til forevisning af reklamefilm, at mindre virksomheder ikke kan honorere dem. Det er derfor efter mit partis opfattelse helt forkert, at man i § 1 lader loven omfatte enhver offentlig forevisning af film og derefter i stk. 2 i samme paragraf ganske overlader det til de skiftende ministres frie skøn, hvilke cirkulærer de vil udsende, og hvorledes betingelserne for den offentlige forevisning af film skal være. Denne forevisning må vel i øvrigt også omfatte lysbilledforedrag, på hvilket punkt det foreliggende lovforslag dog desværre er ganske uklart.

I lovforslagets § 2 bestemmes det, at bevilling meddeles for en periode af 5 år. I bemærkningerne til lovforslaget fremhæves det, at det navnlig for produktionsselskabernes vedkommende ville være særlig betænkeligt at meddele mere langvarige bevillinger. Denne begrundelse synes dog særdeles svag, da produktionsselskaberne kun udgør et forsvindende mindretal. Ifølge betænkningen af 1950 var der således blandt 380 bevillingshavere kun 3 produktionsselskaber. At opretholde en ordning af hensyn til mindre end 1 pct., når denne ordning betyder, at alle de øvrige mere end 99 pct. stadig skal have deres bevillinger fornyet, må synes helt urimeligt. Bevillingsfornyelserne må altid betyde ekstra administration og dermed en økonomisk belastning af samfundet. Hvis det virkelig blot gjaldt hensynet til produktionsselskaberne og ikke en almindelig lyst til mest mulig kontrol, kunne man blot have den regel, at produktionsselskaberne fik bevilling for et vist åremål, medens personer, der i 1950 udgjorde mere end 99 pct. af alle bevillingshaverne, fik deres bevilling enten over et langt åremål eller f. eks. til deres fyldte 70. år.

Der gives også i bemærkningerne til lovforslagets § 2 den yderligere begrundelse, at bevillingsmyndighederne og de indstillende myndigheder derved på en gavnlig måde bevarer følingen med biograferne. Må jeg her have lov til at spørge, om det overhovedet nogen sinde er sket, at en bevilling er frataget en bevillingshaver eller en fornyelse nægtet, fordi bevillingshaveren ikke har drevet biografen på tilfredsstillende måde. Jeg har aldrig hørt herom og har

heller ikke fra anden side kunnet få oplyst, om noget sådant nogen sinde er indtruffet. Og det synes da også helt urimeligt år efter år at spille arbejdskraft på at forny en masse bevillinger, når det rent faktisk aldrig i noget tilfælde har gjort nogen nytte. Begrænsningen af bevillingens gyldighed ville jo overhovedet kun være nyttig, hvis det virkede til at få udskilt uegnede bevillingshavere.

Lovforslaget indeholder i kapitel 2 en del regler om enkepension og understøttelse. Jeg ved ikke, om disse regler er udfærdiget for lettere at få bevillingssystemet til at glide ned, idet nogle måske vil tænke, at man ikke kunne opnå disse fordele, hvis der var tale om fri næring. Men dette ræsonnement er uholdbart. Hvis biografdrift var fri næring, ville biografen kunne sælges i tilfælde af indehaverens sygdom eller død, og forholdet ville da blive det samme som med f. eks. en boghandler, der vel også kan øve en vis kulturel indsats, uden at man af den grund har tænkt på en særlig offentlig pensionssikring.

Da mit parti ikke er udvalgsberettiget, vil jeg også gerne fremsætte et par bemærkninger om vigtige enkeltheder i lovforslaget.

I § 10 bestemmes det, at skoler og sammenslutninger til folkeoplysningens fremme skal have adgang til at få biografen overladt til forevisninger af film, og at der for benyttelsen af lokalerne skal ydes bevillingshaverne dækning for deres positive udgifter. Jeg er betænkelig ved dette udtryk „positive udgifter“, fordi det kunne synes, som om det kun omfatter de direkte udgifter til f. eks. selve fremvisningen, opvarmning, belysning og rengøring, medens det dog vel må være således, at bevillingshaveren også skal have dækning for andre udgifter, der måske ikke direkte kan kaldes positive, men som er lige så relle, f. eks. slid på inventar og gulvbelægning. Ud over det, man normalt vil forstå ved positive udgifter, bør der formentlig under alle omstændigheder gives et vist beløb til netop slid og andre ting, idet det virkelige resultat ellers bliver, at bevillingshaveren direkte taber penge på forevisningen. Men måske vil den højtærede kulturminister fortælle, hvad der forstås ved positive udgifter.

I § 21 bestemmes det, at filmsrådet skal bestå af 7 medlemmer. Det er dog altid